Flin of de verloren liefde van een eenhoorn

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright tekst © Henry Lloyd
Copyright illustraties © Laurens Rawie
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/ of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van Em. Querido's Uitgeverij.

Omslag Moker Ontwerp
Vormgeving binnenwerk Nancy Koot

ISBN 978 90 451 2410 0 / NUR 283

Henry Lloyd

Flin

of de verloren liefde van een eenhoorn

Met illustraties van Laurens Rawie

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2019

I

Hij was meegenomen naar de rand van het bos. Daar gingen zijn ouders zitten eten, het was hun vrije dag.

Maar van eten word je moe, langzaam vielen ze in slaap. Hij, onze hoofdpersoon, lag, nog heel klein, in een mand omhoog te staren naar de lichtblauwe lentelucht boven zijn hoofd.

In die lucht verscheen een stip...

De stip werd groter, twee brede vleugels werden uitgeklapt...

Hij werd vastgegrepen door twee gele klauwen.

En toen... *opgetild*!

Hij kraaide en lachte! Want dit leek op het spelletje dat zijn vader met hem had gespeeld, waarbij hij in de lucht was gegooid en daarna weer opgevangen.

Hij maakte kirrende geluiden. De wind suisde langs zijn hoofd, hij keek neer op de heuvels die onder hem langsgleden. En daarna op de boomtoppen van een eindeloos woud.

Zo dreef hij naar het nest van de arend. Daar zou hij aan de kuikens worden gevoerd.

Hij had geluk; de kuikens waren net daarvoor weggegrist door een veelvraat. Die had, toen de arenden allebei afwezig waren, een voor een de jongen omlaag gedragen, om ze vervolgens op een rustige plek onder een struik op te schrokken.

De vrouwtjesarend legde haar buit neer. Maar veel tijd om treurig te zijn kreeg ze niet. Die buit maakte geluiden! Eerst nog zacht, toen al wat harder. Daarna begon de buit te jammeren.

Verbaasd zat de arend te kijken in die opengesperde muil...

2

Ruim vijf jaar lang zat de jongen daarna in het nest! Dáár werd hij gevoed en verzorgd.

Mensen worden nou eenmaal veel minder snel groot dan vogels. De arenden waren gewoon doorgegaan met het aanslepen van voedsel, ook tijdens de winters. Het jongetje at rauw vlees van dode dieren. En hij dronk bloed, of water dat een van de arenden had meegenomen in zijn krop. Hij poepte en plaste al gauw netjes over de rand. Soms kroop hij een rondje of hij klauterde wat door de takken, want het nest was gebouwd hoog in een mammoetboom.

Als het koud was of regende was er altijd wel een van de arenden die hem beschermde; dan werd hij bedekt met een laag veren, waardoor hij toch gemakkelijk kon ademen.

Hij keek toen nog voornamelijk naar alles om zich heen. Naar het schuiven van de wolken. Naar een torretje of een rups. Naar de vlucht van een gaai. Naar twee ruziënde koolmezen. Soms deed hij de geluiden na die hij opving; ook die van het onweer of de wind.

Soms riep hij naar wat er langskwam.

Een enkele keer had hij koorts of zat hij te hoesten. Natuurlijk voelde hij zich dan niet lekker…

Veel meer ging er in die tijd niet door hem heen, al was hij de taal van de arenden gaan begrijpen. Zij waren het die hem Flin noemden.

Flin… Het betekent ook wel ‘splinter’. Iets wat los is geraakt van het grotere geheel. Iets wat rondzwerft, zonder dat het ergens bij hoort.

Maar die betekenis was toeval; de arenden wisten natuurlijk niets van mensenwoorden, ze vonden dit gewoon een goed passende, krachtige naam.

Arenden hebben geen erg sterk geheugen. De vrouwtjesarend mocht hem zelf hebben ontvoerd, dat was ze in die vijf jaar allang weer vergeten. En het enige wat de arenden nu telkens weer opmerkten was dat ze een vreemd, roze, onhandig jong hadden zonder veren of staart, zonder echte snavel; maar wel at hij voor tien. Tijd voor nieuwe eieren was er niet.

3

Na die vijf jaar viel hij uit het nest. Te groot gegroeid! Op een ochtend in de lente was het nest dan ook een beetje gaan verzakken, Flin zat plotseling scheef.

Hij had toen een aanloop genomen; net zoals hij het, vanuit zijn ooghoeken, zijn vader en moeder had zien doen (die hadden dit al zeker honderd keer voorgedaan, maar Flin had dan telkens halsstarrig een andere kant op gekeken). Na dat aanloopje maakte hij nog haastig een vliegende beweging – wat niet voorkwam dat hij als een baksteen naar beneden stortte.

Gelukkig belandde hij op een lager gelegen, uitstekende tak. Die boog krakend door, daarna waren er weer lagere takken, die telkens even zijn val konden breken; toch ging dat allemaal aardig snel en hij had nog zo veel vaart dat hij, toen hij de grond bereikte, pijnlijk neerkwam op zijn rug.

Daar lag Flin, kreunend op de bosgrond. Onmiddellijk kwam de moederarend omlaag. ‘Kuiken van me! We hebben het toch voorgedaan? Begreep je het niet? Zó moeilijk hoeft dat allemaal toch niet te zijn?’

Flin streek over zijn rug en over zijn benen, die nogal dun waren, want hij had ze al die tijd nauwelijks gebruikt.

Zijn moeder keek hulpeloos om zich heen. ‘Nou,’ zei ze. ‘We moeten het dan maar toegeven: je kunt nog niet vliegen. Daarom denk ik dat je nu maar moet leren huppelen…’

‘Huppelen, mam?’

‘Ja. Zoals de andere vogels doen als ze niet vliegen.’

Flin deed zijn best! Hij keek eens goed naar een merel in de buurt. Die huppelde niet, maar hipte. En dus ging Flin hippen; hij hipte over stukken mos, hij hipte over groepen brandnetels en over omgevallen stammen. Jazeker! Dit was iets dat lukte! Zijn benen en voeten raakten onder de schrammen en wondjes, maar ze werden eeltiger en steviger.

En soms… stond hij omhoog te kijken, rechtop, naar zijn ouders die moeiteloos zweefden boven het nest, onder de wolken, die cirkels maakten en zich zo nu en dan, voor de grap, omlaag lieten vallen om daarna weer op te trekken, zoevend, glijdend… Op zulke momenten schaamde Flin zich, want hij was kaal en langgerekt, hij had enkel wat dunne veren op zijn hoofd, hij had geen klauwen en zelfs zijn stem

was anders, dat triomfantelijke gierende geschreeuw, dat wilde niet erg.

Eén ding had hij wel geleerd, en dat was kijken. Flin kon, net als zijn ouders, een muis zien in het gras op honderd meter afstand. Die arendsblik, díé had hij zich tenminste eigen kunnen maken.

Hij hipte al snel einden door het bos; in het begin ging het nog wat houterig, maar al na een paar weken werd het... iets geweldigs. Dit was opwindend! Eindelijk was er iets wat hij beter kon dan zijn ouders. Hij oefende hele dagen lang. Hij hipte achter konijnen aan en sprong metershoog over struiken. En boven zijn hoofd vlogen zijn ouders en ze moedigden hem aan: 'Hop maar, kuiken! Toe maar! Nog even en je stijgt op!'

'Het zou eens tijd worden,' zei zijn arendvader dan.

'Laat die jongen toch!' zei zijn arendmoeder. 'Je ziet toch hoe hij zijn best doet. Dat *zie* je toch?!'

Opstijgen deed hij niet, wel kon hij na verloop van tijd zó hard hippen dat hij de wilde zwijnen voorbijschoot. En zo nu en dan klom hij in bomen, waarna hij zich flapperend voorover liet vallen. Hij hoopte telkens dat hij toch opeens in de lege ruimte zou blijven hangen, dat hij de wind zou voelen duwen onder zijn armen...

Tevergeefs... Maar Flin leerde hippend voor zichzelf te zorgen, dat wel. Het was een warme zomer en hij joeg op muizen en op eekhoorns, hij at sprinkhanen en libellen en kikkers en dronk water uit de rivier door een mond vol te nemen en dat met zijn hoofd achterover naar binnen te laten stromen; zo leefde hij als een arend zonder vleugels.

4

Op een middag hipte Flin langs een doornstruik waarvan hij dacht dat er een dier in zat. Iets in die dichte struik maakte trekkende en rukkende bewegingen. Omzichtig boog hij enkele takken uiteen, en wat hij daar toen aantrof verwonderde hem enorm: aan de doorns hing een mannetje, aan zijn baard. En vlak ernaast nóg een. Het was een spartelende wirwar van beentjes, armpjes en baardhaar.

Een van de mannetjes schreeuwde: 'Vooruit!'

En de ander riep: 'Achteruit!'

En de ene krijste: 'Mierenbrein! Uilenbal! Je moet zachtjesaan doen!'

En de ander gromde: 'Varkenskop! Brekebeen! Eén flinke ruk en het is voor elkaar!'

Dit alles kon Flin natuurlijk niet verstaan, want die mannetjes spraken Dwergs, wat erg lijkt op de taal van de mensen.

Hij maakte een geluid. Meteen werden de mannetjes stil. Even ging het door Flin heen dat dit makkelijke prooien waren... Maar iets hield hem tegen

om erop te duiken. En na een aarzeling begon hij te peuteren aan de knopen en de kluwens die door het gedraai waren ontstaan. Daarna gebruikte hij zijn tanden om een paar takken door te bijten.

Ergens tijdens die ontknoping wilde een van de mannetjes iets zeggen. Flin siste als een arend in zijn richting. De mannetjes keken elkaar onthutst aan.

Toen Flin klaar was, was hij werkelijk verbijsterd; wat hij had bevrijd waren niet twee mannetjes – het was er één, met op zijn schouders twee hoofden.

Het dubbelkoppige mannetje maakte een buiging. En in de taal van de arenden zeiden de twee hoofden tegelijkertijd: 'Dank je, ventje. Ik heet Mono.'

Wantrouwend keek Flin hen aan.

'Ik ben een dwerg,' zei een van de hoofden.

'Ik een Flin,' zei Flin zacht.

'Weet ik,' zei de dwerg. 'Ik weet alles wat er in dit bos gebeurt.'

'Jij?' zei het andere hoofd. 'Jij bent een gaaphaas. Jij weet niets.'

'Brulkikker,' snauwde het eerste hoofd. 'Ik probeer hier een intelligent gesprek te houden. Mag ik even, platvoet? Mág het?'

Het andere hoofd keek hooghartig opzij.

'Scheetkussen...' zei het eerste hoofd.

Daarop pakte de dwerg de jongen bij een hand,

waar Flin even van schrok, want hij was nog nooit bij een hand gepakt.

'Nou niet meer sissen,' zei de dwerg. 'Als dank wil ik je een paar dingen leren.'

Het eerste wat de dwerg Flin liet zien was dat hij niet voortdurend hoefde te hippen, maar ook kon lopen.

'Eerst je éne been, dan je andere... Nee! *Eerst* het éne... Juist, dat. En *dan* pas het volgende... Zó hoor je dat te doen...'

Flin viel een paar keer om. Hij vond het ongemakkelijk om telkens zijn evenwicht te bewaren op één voet.

Maar al diezelfde middag ging het beter. Nog wat wankel, maar toch met een soort van trots liep hij nu mee met de dwerg.

Waar Mono de jongen daarna op wees, was dat hij ook andere dingen kon eten dan dieren. Ze vonden een struik vol bramen. De dwerg at er een paar en gaf er vervolgens een aan Flin.

Eten dat niet gevangen hoefde te worden; Flin wist niet wat hij proefde.

Intussen maakten de Mono's ruzie over de vraag naar wiens mond hún geplukte bramen moesten gaan.

'Hé! Hier die vrucht, meelkever!'

‘Zie maar dat je hem krijgt, tuinkabouter!’

‘Zei jij tuinkabouter, rolmops?’

‘Zei jij rolmops, guppy?’

Al gauw kon Flin het geharrewar niet meer aanhoren. Hij vond wat kleefkruid en plakte dit over de mond van een van de dwergenhoofden.

Meteen begon het andere hoofd te schateren. ‘Hahaaaa! Het jong maakt een grap! Hahaha! Moet je dat smoel zien!’

Het dichtgeplakte hoofd keek woedend opzij.

Flin lachte hikkend. Het was de eerste grap die hij maakte! En daarop volgde dus dat lachen; wat arenden zelden doen, want die hebben maar weinig gevoel voor humor.

De dwerg nam Flin mee naar velden waar kleine aardbeien groeiden. En naar de plekken waar de zwijnen groeven naar wortels en truffels. De dwerg liet zien hoe je eetbare paddenstoelen herkende, en waar je knollen en noten en allerlei kruiden vond. En hij raadde Flin aan om slakken, larven en vis te eten. Dit alles nam dagen in beslag. Flins buik was sindsdien voller dan die ooit was geweest; en intussen verkende hij steeds meer van de omgeving. Maar hoe ver ze ook liepen, ze bereikten nooit de rand van het bos.

Flin ontdekte dat zijn handen ongelofelijk doelgericht konden zijn. Toen hij nog in het nest verbleef had hij gedacht dat ze zwak waren, veel minder sterk in ieder geval dan de klauwen van zijn ouders. Maar hij leerde hoe hij splinters uit zijn voetzolen kon trekken en hoe hij teken kon verwijderen uit het haar van de dwerg. Dat waren handigheden die geen arend ooit had beheerst.

Iedere dag wees de dwerg hem op voorwerpen of levende wezens en zei daarbij hoe die heetten in de dwergentaal.

‘Mierenhoop.’

‘Dovenetel.’

‘Beuk.’

‘Elf… Nee, die zijn niet eetbaar… Hapjes van niks…’

Flin herhaalde die woorden en zijn stem klonk hem vreemd in de oren. Maar zo leerde hij alsnog de taal van de mensen, al die vreemde klanken imiteerde hij, en soms schreeuwde hij wat hij net had gehoord: ‘Zwijnenpoep!’ Waarna hij schaterend met een handjevol van wat hij had opgeraapt achter de dwerg aan holde.

’s Avonds verdween de dwerg meestal onder de grond. Overal waren holen. Flin had tot dan toe gedacht dat die alleen van de konijnen en de muizen waren; maar, legde Mono uit, sommige van die gaten gingen heel diep omlaag, en daar leefden de dwergen. Mensen, voegde de dwerg eraan toe, konden daar beter niet komen, die hoorden niet in de aarde.

‘Mes… ne?’ had Flin gevraagd.

‘Mensen,’ herhaalde Mono. ‘Jij. Jij bent een mens.’

Flin had weer gelachen. ‘Ik ben een arend,’ had hij gezegd.

‘Je lacht,’ zei de dwerg. ‘Gegrinnik. Gegiechel. Gegnuif. Dat zijn nou echt mensengeluiden.’

Toen had Flin niet langer gelachen.

‘Weet je wat je doet?’ zei Mono. ‘Je gaat naar het meer. En als het morgen weer licht wordt, en er waait geen wind, dan buig je je voorover. En wat je dan ziet is een mens. Zeker weten, niet vergeten. En nu ga ik ervandoor. Morgen praten we verder.’

En mompelend tegen zichzelf was de dwerg een van de holen binnengegaan. Flin luisterde hoe het gemurmel wegstierf, daarna rende hij naar het meer.

Toen hij daar aankwam was het al bijna donker. Muggen zweefden in warrelende wolken boven het water, de lucht werd paars.

Arenden vliegen nooit ’s nachts; Flin rolde zich op onder een struik en sliep meteen.

5

De volgende ochtend was het windstil. Flin liep het meer in. En er ging een schok door hem heen. Want daar, nadat het water tot rust was gekomen, lag schuin onder hem het meest eigenaardige wezen dat hij ooit was tegengekomen. Iets vlekkerigs keek hem aan met opengesperde, groenige ogen. Het wezen had een enorme bos haar waarin klitten en bladeren hingen. Bovendien had het een rij stevige tanden...

Meteen viel Flin aan! Daarna lag hij voorover in het water. Verbaasd keek hij onder zich, maar dat raadselachtige schepsel scheen te zijn weggeglipt... Behoedzaam kwam hij weer overeind.

Opnieuw zag hij het onbekende wezen. Weer gebeurde er precies hetzelfde. Weer golfde het oppervlak en was alles troebel...

Pas toen hij wéér was opgekrabbeld begon hij door te krijgen dat die woeste verschijning dezelfde gebaren maakte als hijzelf.

Flin voelde aan zijn neus. De ander deed dat ook... Hij betastte zijn kin. Hij trok aan zijn haren, streek

over zijn nek en duwde tegen zijn oren en zijn lippen.

'Hé!' riep Flin hem toe.

De ander leek ook te roepen, maar geluid kwam er niet... Het was echt alsof er een donkerder soort wereld aan de andere kant was, waar blijkbaar die mensen woonden.

Flin zat in de zon toen de dwerg achter hem opdook. De dwerg ging naast hem zitten.

'Ik weet het nu,' zei Flin.

'Wat weet je nu?' vroeg Mono.

'Waar de mensen wonen. Want ik heb er een gezien.'

De wangen van Mono verschoten van kleur. ‘Wat?! Is er een mens in het bos?’

Flin knikte en wees naar de weerkaatsing van de lucht. ‘Daar.’

Even kreeg de dwerg een paar rimpels in zijn beide voorhoofden. Toen begonnen allebei zijn monden te grinniken.

‘Ga eens kijken,’ zei Mono. ‘Misschien is-ie er nog.’

Flin stond op, Mono volgde hem tot in het water.

‘Nou ja!’ zei Flin verbaasd. ‘Daar staat-ie wéér. Maar… naast jou!’

Nu legde de dwerg hem uit dat hij zijn spiegelbeeld zag. Iets dat er was, dat je kon zien, maar toch niet kon beetpakken.

Flin boog zich voorover. Weer voelde hij aan zijn wangen, die inmiddels niet vlekkerig meer waren, maar schoongewassen. Daarna legde hij een hand op Mono’s schouder.

‘Zeg?’ vroeg hij ten slotte. ‘Zijn mensen soms een soort van wormen?’

‘Waarom?’

‘Hij is helemaal roze… als een worm…’ mompelde Flin. Wat verderop sprong een vis omhoog.

‘Nee,’ zei Mono. ‘Een mens is geen worm.’

‘O… Is hij dan misschien een groot soort van dwerg?’

‘Ook niet,’ zei Mono. ‘Mensen zijn mensen. Niets aan te doen.’

‘O,’ zei Flin weer. ‘Enne… zijn er nog meer mensen? Mensen die je kunt beetpakken en horen, bedoel ik.’

‘Nee,’ zei een van de hoofden. ‘Nee, hoor, die zijn er niet.’

‘Jawel…’ zei het andere hoofd.

De hoofden keken elkaar aan.

Het ene zei: ‘We moeten het vertellen.’

‘Kletsmajoor,’ zei het andere. ‘Ratelband. Flapuit. Klappernoot. We hoeven niks te vertellen. Niks!’

‘Hij komt er toch wel achter.’

‘Maar mensen zijn zó vervelend! Ze zijn véél te groot. Ze begrijpen nergens iets van! Laat hem denken dat-ie alleen is. Laat hem in de waan.’

‘Te laat… Geloof ik…’

Zo stond de dwerg weer tegen zichzelf te mompelen. Maar plotseling waren de hoofden het eens. ‘Later,’ zeiden ze, tegelijkertijd. ‘Later zul je de mensen wel eens zien.’

En dat was dat. Mono wilde er verder niet over praten. Flin liet zich ineens weer voorover vallen en hij spatte een paar handen water in de richting van de dwerg.